

“Als het goed met je gaat, moet je oog hebben voor je omgeving. Kinderen bewust maken dat ze ook voor een ander kunnen zorgen. “Daarin is leerkracht Pierre Pourchez van OBS Bijvanck in Blaricum aardig geslaagd. Leerlingen en oud-leerlingen van zijn school steunen nu al weer vijftien jaar in Indonesië het tehuis Abdi Kasih, dat onderdak biedt aan tachtig kinderen met een verstandelijke of lichamelijke beperking.

Blaricum: Elke euro die leerlingen via acties ophalen, komt ook zuiver bij het goede doel. Zo redeneren de kinderen ook Ze hebben geen boodschap aan goede doelen met topsalarissen.

Pierre Pourchez is trots op ‘zijn’ leerlingen van de OBS Bijvanck. Zelf heeft de Blaricummer die tegen zijn pensionering aankijkt, ook het nodige bereikt en daaraan bijgedragen, maar dat succes claimen zit niet in zijn aard.

“In 2000 ben ik naar Indonesië gegaan met mijn vrouw Rietje, met de opdracht op mijn schouders om te kijken of er een project is waar we wat mee kunnen. In mijn geboortestad Medan (Noord-Sumatra, ruim 2 miljoen inwoners, red) zaten wij te eten en zagen we mensen lachend kijken naar een geestelijk gehandicapt jongen. Mijn hart breekt nog steeds als ik er aan terugdenk. Een jongen van een jaar of 12-13, met alleen een hemdje aan, niet eens een broek. Een straatjongen, een straatkat. Achtergelaten, met minder dan niks. Daar lig je wakker van, het maakt je stuk. Je wordt er ingezogen.”

De doelgroep bestaat uit kinderen met een verstandelijke beperking. “Ze zijn heel vaak dakloos omdat ze door hun ouders als een vloek van God worden beschouwd. Homofilie en kinderen met een beperking worden gezien als een straf. Ik, met mijn Westerse opvoeding, kom daartegen in opstand.” Naast dakloze bewoners zijn er ook kinderen die wel door hun ouders worden opgehaald aan het einde van de week. “In ruil voor wat steun moeten de ouders met hun kind naar de kerk gaan of boodschappen doen. Doel: Schaam je niet voor je kind!”

Het uitlezen op straat van een jongen met een verstandelijke beperking was dus de aanleiding om op zoek te gaan naar een passend project. “Via een kennis kwam ik in Medan terecht bij het opvangcentrum Abdi Kasih (motto: education with love). Een Chinese dame verwelkomde ons daar in jaren vijftig Oud-Nederlands. Geweldig. We kregen een rondleiding. Daarna vertrokken we en, tot haar teleurstelling, zonder iets te garanderen..”

Terug op school in Nederland was na overleg snel overeenstemming dat dit het project zou worden. Sinds 2000 is groep 6 ieder jaar verantwoordelijk voor het inzamelen van geld via voorstellingen, optredens en acties.

Van het een kwam het ander. Uiteindelijk ontstond een stichting met een eigen bankrekening, los van de school maar toch verbonden. De stichting Blaricum – Sumatra – Medan. “Afgelikt BSM, bekt lekker, dat vond de notaris ook.”

Iedere groep 6 van OBS Bijvanck doet zijn best. Zelfs nadat ze hun basisschool hadden verlaten, namen ze het goede doel in hun hart mee. Want oud-leerlingen die op Scholengemeenschap Huizermaat zaten, organiseerden daar ook weer een actie. “Een kerstmarkt die 4000 euro opleverde voor de keuken. Zodat er niet één maar zeven kranen zijn, er afgewassen kan worden in een schone, betegelde ruimte.” “Langzaam kreeg ik meer lef om te bedelen. Cordaid heeft eenmalig meegedaan aan de organisatie van een snoozle room, een behandelkamer voor kinderen met spierafwijkingen.”

Liefde

“Ik ben er drie of vier keer geweest. Bij mijn eerste bezoek had 30-40 procent van de kinderen geen bed. Nu hebben ze allemaal een bed met een matras en kussentje. Je hebt daar recht op. Denk aan het principe recht op liefde, aandacht, voedsel, kleding, onderwijs en onderdak.”

“Er was daar dus maar één kraan.” Een onvoorstelbaar verschil met Blaricum. Pierre Pourchez staat in de klas graag even stil bij die vanzelfsprekendheid. “Als ik de kinderen in groep 6 vraag hoeveel kranen ze thuis hebben en die in 15 seconden te tellen zijn dan vergeten ze vaak nog een heleboel. “De wasmachine, badkuip en toilet. De 80 kinderen in het tehuis hadden dus één kraan.”

Inmiddels is er met hulp van de stichting ook een moderne pompinstallatie die het water op een diepte van 80 meter uit de grond haalt. “Water, zo basic. Die opening van die keuken was ook heel feestelijk. De sensatie voor die kinderen van het voelen van een kast die koel is... Het summum: allemaal even in de koelkast zitten. Dat maakt me happy.”

“Er is met hulp van de Huizermaat een visvijver aangelegd. Voor het kweken van vis, om te eten. In de grote tuin worden groente verbouwd. Citroengras. Dat wordt in bosjes op de markt verkocht. En er is een rijstveldje. Heel primair wordt kinderen aangeleerd om een klein beetje acceptabel door het leven te komen.”

Pierre Pourchez heeft ook via andere kanalen inmiddels een flinke lijst met sponsors. “Daar heb ik gebedeld. Ik wist niet dat er zoveel organisaties waren die bereid waren bij te dragen. Daardoor kon ik een dak laten repareren, slaapkamers voorzien van nieuwe, kunststof raamkozijnen die waren aangevrotten door termieten.”

Het tehuis heeft een personeelsbestand van dertig personen. “Ons stichtingsbestuur heeft eind vorig jaar besloten die mensen een kerstgratificatie te geven. Een enveloppe met vijftig euro. Voor iedereen hetzelfde bedrag. Daar kunnen ze bijvoorbeeld weer zakken rijst voor kopen. De kinderen kregen een tientje voor speelgoed.”

Met weinig is al veel te bereiken. “Zelf heb ik daar bijvoorbeeld voor 25 euro schoenen en een badmintonracket gekocht voor een jongetje, omdat hij anders op blote voeten naar de wedstrijd moest. Wat is dan mooier om met 25 euro die jongen de dag van zijn leven te bezorgen?”

“Ik wil de organisatie daar niet verheffen boven hun omgeving. Het moet geen elite worden. Dan steek je boven het maaiveld uit en dat wekt jaloezie. Dat wil ik niet. Het moet leefbaar voor de kinderen zijn”, benadrukt de Blaricummer. “Lekker televisie kijken, goed speelgoed op het plein. Het mooi betegelen van het plein zou een volgend doel kunnen zijn. Voor elk project geldt een eigen bijdrage. Daardoor zorg je voor wederzijds respect.”

